

– Regis, ne.

– Tai kodėl klausai?

– Kad žinočiau.

– Aišku. Būtinai pasirodysiu tavo klasės auklėtojai. O jei ji nori man pranešti kažką ypatinga... Geriau iš anksto įspėk.

– Viskas gerai, – sutratėjo Kiriuška, – net super! Du kontrolinius prasirgau. O apie dvejetą iš anglų tu ir taip žinai.

– Gerai, dabar nors morališkai būsiu pasiruošusi viešam inkvizicijos aktui!

– Duok man savo nuotrauką, – paprašė Kiriuška.

– Kam?

– Liepė atsinešti į mokyklą.

– Kodėl?

– Kuriame stendą apie namiškius. Zitos sumanymas.

Linktelėjau ir nuėjau į svetainę, ten, sekcijoje, buvo laikomi albumai. Zita – Kiriušos klasės auklėtoja, ponია iš tikrųjų yra Zinaida Timofejevna. Ji nėra pikta, tik labai nuobodi, tikra tarybinė mokytoja, su visais kalbanti vienodu, pamokslaujamu tonu. Bendrauti su Zita beveik neįmanoma, nes ji visiškai įsitikinusi savo teisumu ir labai kategoriška. Baigusi pedagoginį institutą praėjusio šimtmečio septintojo dešimtmečio pradžioje ir iki šiol mananti, kad vaikai, kuriuos ji dabar moko, niekuo nesiskiria nuo tų, kurie mokykliniuose suoluose sėdėjo prieš keturiasdešimt metų. Išvydusi mergaitę dažytomis blakstienomis, Zita pradeda ilgai ir nuobodžiai pamokslauti tema: „Skaistumas – vienintelė mergaitės puošmena“, o jeigu ant sąsiuvinių pamato lipdukus, griežtai paliepia:

Pakeisk viršelius, mums nereikia tų kapitalistinių išmislų.

Zita labai liūdi, kad mokykloje nebereikia dėvėti uniformų ir vietoj rudos minios prieš jos akis šmėžuoja įvairiaspalviais drabužiais vilkintys mokiniai. Jos pilką pasaulėlį dar labiau sujaukė atsiradusi kramtomoji guma, čiulpinukai, sultys mažuose pakeliuose...

– Tikra netvarka, – nirsta klasės auklėtoja per tėvų susirinkimus. – Draugai! Neduokite savo sūnums ir dukroms visokio šlamšto, ypač importinių gaminių, jie visi šlykštūs. Geriau paprasčiausia juodos duonos riekelė nei bananas. Na, pagalvokite, juk ne beždžiones auginate!

Tėvai šaiposi, bet Zita nepraranda vilties mūsų perauklėti. Beje, nė viena mama dėl jos nesiskundė direktorei. Nors ir turėdama keistenybių, mūsų klasės auklėtoja puikiai vykdo savo pareigas. Jei vaikas iš ryto neatėjo į mokyklą, būkite tikri, ji vakare paskambins ir įkyriū balsu pasiteiraus:

– Ar Kirilas susirgo? Jis praleido pamokas.

Apie jokių narkotikus, rūkalus ar girtuokliavimą mūsų klasėje net kalbos negalėjo būti, Zita sergėja vaikus lyg daugiaakis Argas. Ji nepražiopsos nė mažiausios smulkmenos, nes mano, kad klasės auklėtoja – lyg antroji motina. Ir dar neaišku, kuri iš jų svarbesnė: Zinaida Timofejevna ar gimdytoja. Zita gali jums paskambinti ir be užuolankų pasakyti:

– Nepritariu Kirilo draugystei su Romanu iš „B“ klasės. Romanas auga neprižiūrimas. Imkitės priemonių, aš taip pat bandysiu tuo pasirūpinti.

Ar aišku, kodėl ją pavadinau „tarybine mokytoja“? Tik mano vaikystėje pedagogai manė auklėtinius esant tikrus savo vaikus, o dabar, deja, ši mokytojų rūšis beveik išmirė. Dabartiniai „makarenkos“ yra kitokie, dauguma jų atkalba savo medžiagą ir išeidami iš klasės mokinius bemat užmiršta. O Zita stengiasi mokinius sudominti užklasine veikla, jie kartu kuria įvairius standus, leidžia laikraštelius, piešia plakatus, stato spektaklius, ir, kas įdomiausia, Kiriūška ir jo bičiuliai noriai visur dalyvauja.

Antai ir šiandien berniukui kažkodėl prireikė mano nuotraukos. Kovo aštuntoji seniai praėjo, rytoj – jau balandžio pirmoji.

– Radai? – suriko Kiriūša, įlėkdamas į kambarį.

Ištiesiau jam nuotrauką.

– Tavo palaidinė yra pas Fenią, – pareiškė berniukas, čiupdamas iš rankų nuotrauką, – ką tik mačiau šnelį su ja.

Nustebau:

– Ar mopsiukė vilki palaidinę? To negali būti! Juokauji! Kaip Fenia galėjo pati įgrūsti letenas į rankoves?

Kiriuška papurtė galvą:

– Juk pasakiau ne „ją vilki“, o „su ją“! Tavo juoda palaidinė voliojasi virtuvėje, gal Fenia su Kapa pasičiupo ją nuo fotelio, juk tu nuolat ant jo nusviedi drabužius...

Nebaigusį klausytis, pasičiupau laikraštį ir nubėgau koridoriumi. Neseniai mūsų namuose augančių šunų būrį papildė dvi mopsiukės, teisingiau sakant, dvi mažos kalytės Fenia ir Kapa. Apie tai, kaip jos atsirado Romanovų namuose, jau esu pasakojusi ir nesikartosiu*.

Mūsų šunys – Reičelė, Ramikas, Mulia ir Ada – jau suaugę. Žinoma, jie vaikystėje išdykavo ir krėtė eibes, bet šunų daugėjo pamažu. Kiekvienas naujas narys patekdavo į tvirtus vyresnių bičiulių gniaužtus. „Jaunojo kario kursą“ „naujieji šauktiniai“ įsisavindavo kaipmat, ir ypatingų keblumų mums nekildavo. Tačiau dabar mūsų bute išsyk atsirado du neįtikėtinais išdykę sutvėrimai, kurie į patriarchus nekreipia jokio dėmesio ir suaugusiesiems nuolat krečia eibes. Iš pradžių suaugę šunys kartkartėmis aplodavo mažuosius nenaudėlius, bet vėliau suprato, kad juos sutramdyti beveik neįmanoma, ir kiekvienas pasirinko savąją taktiką. Mulia užšoka ant sofos atkaltės ir prisimerkusi iš viršaus žiūri, kaip linksminasi auganti karta. Ramikas paprasčiausiai miega ir nerodo jokių jausmų, kai Fenia ir Kapa tampo jį už ausų, uodegos, šokinėja ant nugaros, kandžioja nosį ir daužo jį letenomis. Galiausiai šunyčiams nusibosta tąsyti atlaidų šunį ir jie imasi Reičelės, o Ramikas, daugiau nei pusvalandį didvyriškai iškentęs apgultį, leidžia sau palaimingai užmigti.

---

*Žr. D. Doncovos knygą „Mėlynoji laimės mopsė“, kurią netrukus išleis „Miledos“ leidykla.

Reičelė kantrybės turi mažiau, vos tik išdykėlės suleidžia savo smulkius aštrius dantis į jos ilgą ploną uodegą, stafordšyrė pradeda baisiai urgzti. Tuomet Fenia ir Kapa akimoju dingsta, lyg vėjui nupūtus, jos prigulusios nušliaužia į svetainę ir ten aptinka Adą, ramiai snaudžiančią fotelyje. Tuomet ir prasideda! Vargšėlė Adiuska neturi kur dingti. Būdama už Muljaną storesnė ir trumpesnėmis kojomis, ji negali užšokti aukščiau, kur šunyčiai jos nepasiektų. Ada nėra tokia ištverminga kaip Ramikas ir neturi geležinio charakterio kaip Reičelė. Įdomiausia, jog Fenia ir Kapa išsyk suvokė, kad Ada – silpnoji grandis, ir sustojusios „pleištu“ (tiems, kurie nepamena šios kovinės stovėsenos, rekomenduoju pavartyti penktos klasės istorijos vadovėlį) puola mopse.

Adunia mėgina priešintis, bet kur ten! Fenia ir Kapa vaikosi ją koridoriu, čiumpa už galinių letenų, kandžioja skruostus ir sprandą. Kartais kuris nors šeiminykštis pagriebia Adą, papurto ir pasodina ant sofos atkaltės, pas Muljaną. Adusia dėkinga laižo gelbėtoją ir palaimingai užsimerkia. Ji geraširdė, todėl nekandžioja šunyčių, nors, tiesą sakant, kartais vertėtų.

O dar Fenia su Kapa nuolat nugvelbia tai, kas, jų nuomone, ne vietoje padėta, ir tempia į savo lizdą: poroloninį gultą, kurį įtaisėme virtuvėje. Tik nemanykite, kad šunyčiai jame miega. Mopsiukės naktis leidžia mūsų lovose. Kaip jos priverčia mus savomis rankomis jas pakišti po antklode, tai jau visai kita istorija.

Taigi, apie daiktų dingimą. Ko tik mes gulte nesame radę: Julios pėdkelnes, Lizos lūpdažį, Seriožkos kaklaraištį, Kiriuškos dienyną. Kartą pasibaisėjęs Kostinas išvydo, kaip Fenia, iš malonumo suglaudusi ausis, graužia tarnybinių jo ginklą. Beje, nėra to blogo, kas neišeitų į gera. Galėjau kiek įmanydama spjaudytis ugnimi, pratindama namiškius padėti daiktus į vietą, tačiau viskas veltui. Serioža ir Julečka, parbėgę iš darbo, visuomet numeta striukes ant sofos, Ki-

riuška megztinį švysteli ant palangės, be to, šis kartais iki jos nenuskrieja ir dažnai atsiduria ant grindų. Liza tvarkingai prižiūri drabužius, bet jos kosmetika atsiranda pačiose netikėčiausiose vietose. O dar kartais mūsų namuose atsitinka tokia neganda, kad ateina nekviesti svečiai. Kai prieškambaryje išgirstu svetimus balsus, greitai įslenku į svetainę ir mėginu sudaryti menamą regimą tvarką. Tvarkymo „metodiką“ perėmiau iš Kiriušos. Kol ant mūsų galvų užgriuvę žmonės nusivelka viršutinius drabužius, šukuojasi ir plau-nasi rankas, aš kosminių greičiu po sofa sugrūdu viską, kas mėtėsi ant kilimo, ir kambarys jau atrodo gana padoriai.

Vienu metu bandžiau kovoti su namiškiais, bet vėliau nusispjoviau ir nusprendžiau: galiausiai tai mūsų butas, kaip norime, taip ir gyvename! Tačiau pastaruoju metu ir Seriožka, ir Julia, ir Kiriuška, ir Liza, ir netgi Kostinas išmoko pedantiškai tvarkingai pasidėti daiktus į spintą. Tiesa, jie nekabina drabužių ant pakabų, o paprasčiausiai sugrūda į lentynas, bet, sutikite, pažanga akivaizdi. Tik nemanyskite, kad mano pasėtos tvarkingumo sėklos subrandino savuosius vaisius. Paprasčiausiai Fenia ir Kapa, radusios numestus švarkus ar kelnes, bemat ant jų išsidrebia ir elgiasi kaip panorėjusios. Vėliau jūs atgaunate savo kelnes visiškai suglamžytas, nusėtas aštriais smulkiais šeriais, dėmėtas ir nugrauztomis sagomis. Kartą Kapa pačiupo Vovkos marškinius ir gerokai juos sudarkė. Kaip tyčia, Kostinas į kišenę buvo įsidėjęs šimtą dole-rių, majorui kažkas buvo gražinės skolą.

Gal geriau nepasakosiu, kaip vėliau Liza klįjavo kupiūros skutelius. Galiausiai mergaitei pavyko reanimuoti bankno-tą. Lizaveta puikiai moka rinkti dėlionės.

Įpuolusi į virtuvę, laikraščiu trinktelėjau Kapai:

– Nagi, bemat lipk nuo palaidinės!

Mopsytė prunkštelėjo, atšoko į šalį ir demonstratyviai prišlapino balutę. Pasičiupau popierinį rankšluostį. Tikra ken-kėja, tyčia apsišlapino, keršydama už „laikraščio terapiją“.

Koridoriuje patiستا speciali popierinė palutė, skirta gulintiems ligoniams. Tai avarinis Fenios ir Kapos tualetas: įvertinus jų jauną amžių, mopsytėms yra leidžiama čia pritūpti.

Fenia paprastai sąžiningai skuodžia prie „klozeto“, kitas klausimas, kad ji ne visuomet spėja iki jo nubėgti, bet svarbiausia – noras. O Kapa kompleksų nejaučia, ji nelabai sąžininga, kur stovi, ten ir šlapinasi. Be to, Kapitolina – labai bjaurus sutvėrimas, gebantis atkeršyti už nuobaudas.

Įkišusi subjaurotą palaidinę į skalbyklę, išviriau pietus ir išėjau į tėvų susirinkimą.

Zita buvo savo stichijoje. Beveik valandą ji kalbėjo apie teisingą auklėjimą, vėliau rinkome pinigus klasės išlaidoms ir skirstėmės pareigas. Gerai, kad mūsų kolektyve yra kelios nedirbančios mamos, kurios noriai siuva užuolaidas, su klase eina į muziejus ir teatrus, vykdo įvairius įpareigojimus, kaip antai perka rašiklius ir kitokius reikmenis.

– Tuo ir baigsime susirinkimą, – pareiškė Zita, tris valandas iškankinusi tėvus.

Nusprendusi, kad mažu išgąščiu viskas ir baigėsi, pirmoji nubėgau prie durų.

– O jus, Jevlampija Andrejevna, prašau pasilikti, – tars-telėjo Zita.

Teko grįžti. Kiti tėvai neatsigręždami puolė durų link. Mudvi su klasės auklėtoja likome dviese.

Zita krenkštelėjo ir pradėjo. Aš pritariamai linkčiojau, girdėdama tik sakinių nuotrupas.

– ... Kirilas nedėmesingas... auga be tėvo... pereinamasis amžius...

Visa tai girdžiu jau trečius metus iš eilės. Reikėtų pasi-elgti įžūliai ir kartą riktelėti: „Palikite mus ramybėje! Kiri-riūša – nuostabus vaikas, tik jis nėra panašus į glazūruotą meduolį. Beje, jei mėgstate vien saldumynus, reikėjo eiti dirbti į konditerijos fabriką, o ne į mokyklą.“

Bet taip pareikšti nedrįstu, kad už tai Zita nesumanytų berniukui keršyti. Deja, mokinių tėvai – priklausomi žmonės, dauguma jų verčiau pataikauja mokytojams dovanodami dovanas, bet į akis tiesos nesako. Įdomu, ar Maskvoje atsirastų nors viena motina, kuri bjauriai mokytojai išdrįstų pasakyti: „Ei, plaušine, atstok nuo mano vaiko. Jei jis dvejetukininkas ir chuliganas, pati dėl to kalta. Blogai mokai per pamokas, jos labai nuobodžios. Nagi, atsakyk, ką per šią savaitę perskaitei? Kokią literatūrą studijavai, ką nauja sužinojai? Bubeni vieną ir tą patį dešimt metų!“

– ... absoliučiai nedėmesingas!

Aš linktelėjau.

– ... dvejetas iš anglų!

Vėl linktelėjau.

– ... visiškai neturi fantazijos.

– Ką jūs, – pasipiktinau, – išmonės jis turi pakankamai.

Zita susiraukė:

– Ne. Jis labai žemiškas, mąsto labai tiesmukiškai!

Įdomu, ar, jos nuomone, reikia mąstyti kreivuoliškai?

– Antai vakar, – lyg niekur nieko kalbėjo Zita, – per pamoką žiūrėjome mokomąjį filmą. Jis baigėsi tokiu vaizdu: danguje sklendė lėktuvas. Aš, kaip buvo rekomenduojama metodiniuose patarimuose, paklausiau: „Vaikai, kaip manote, kur skrenda lėktuvas?“ Vaikai, pasitelkę fantaziją, žėrė atsakymus: į Pietus, prie jūros, į Bermudų trikampį... Kai atėjo Kirilo eilė, žinote, ką jis pasakė?

– Iš kur galiu žinoti?

– Lėktuvas skrenda į oro uostą.

Krenkštelėjau, norėdama sulaukyti juoką. Juk išties – kur kitur.

– Jums, regis, juokinga, – priekaištingai nutęsė Zita, – o ko verti jo pamąstymai apie drabužių rūšis...

– Ką turite galvoje? – pasiteiravau.

Kiek man žinoma, Kiriuška pripažįsta tik dvi drabužių rūšis: švarius džinsus ir purvinus džinsus.

– Berniukas sako, kad drabužiai gali būti neoficialūs, pusiau oficialūs ir oficialūs, – pradėjo Zita.

Išsižiojau. Kas galėjo pagalvoti, kad Kiriuša taip gerai nusimano apie aprangos kodą!

– Neoficialus stilius, kai vaikštote be kojinių, – pareiškė Zita, – pusiau oficialus, kai mūvite kojines, o oficialus, kai abi kojines yra tos pačios spalvos. Na, kaip jums patinka?

Prikandau lūpą. Tylėk, Lempa, tylėk. Su Kiriuška išsiaiškinsi namie. Kodėl jis nuolat gauna pastabas? Antai Lizai niekas nereiskia jokių pretenzijų, išskyrus tai, kad ji per daug dažosi.

Sužinojus, kad mūsų name gyvena nemandagūs, šiurkštūs, neišsilavinę, triukšmingi, chuliganai ir tinginiai vaikai ir kad juos taip išauklėjo tėvai, o mokykla nepajėgia ištaisyti gimdytojų auklėjimo klaidų, man subjuro nuotaika, todėl atsisveikinau su Zita. Regis, dauguma mokytojų yra energiniai vampyrai, vos tik pamatę geros nuotaikos tėvus, bemat trokšta ją sugadinti.

Išėjau į kiemą ir pasukau kairėn. Mūsų namas yra vos už poros žingsnių nuo mokyklos, todėl sėsti į automobilį būtų tiesiog juokinga. Apskritai reikėtų dabar sukti į dešinę, nueiti iki prospekto ir tokiu būdu aplenkti prekybos centrą... Tai būtų šioks toks lankas. Kairėje vyko statybos, vaikščioti per jų teritoriją griežtai draudžiama. Tačiau visi gyventojai nekreipdavo dėmesio į skelbimą: „Stok! Pavojinga zona“ ir nukirsdavo kampą pro statomą namą, taip gerokai arčiau. Aš irgi elgiausi taip pat, todėl, atidžiai žiūrėdama po kojomis, kulniavau siauru takeliu, pykdama ant šnekiosios Zitotos, išlaikiusios mane mokykloje iki sutemų.

Stengdamasi neišsipurvinti batelių, pasukau už kampo ir kažkodėl išsigandau, teko įveikti nemaloniausią ir niūriausią kelio atkarpą. Galvoje šmėstelėjo mintis: gal grįžti atgal ir eiti gerai apšviestu prospektu kartu su minia praeivių? Bemat pasidaviau tinguliui. Kulniuoti atgal? Nė už ką!

Ryžtingai žengiau pirmyn, stengdamasi suvaldyti kojų drebulį. Reikia tikėtis, kad čia nesislapsto maniakas ar plėšikas. Tačiau, blaiviai mąstant, neturėčiau bijoti nei vieno, nei kito. Seksualinių rūpesčių turintis tipas greičiau pultų jaunesnę, Lakštingala plėšikas iš Lempos ir atimti neturėtų ką, piniginiėje vos šimtas rublių, kitus pinigus atidaviau klasės reikmėms.

Greitu žingsniuėjau pirmyn, kartais koja užkliudydama plytgalius.

Staiga už nugaros išgirdau keistą šlamesį, kažkas stipriomis rankomis mane apglėbė, o į smilkinį įrėmė šaltą metalinį pistoleto vamzdį.

– Tylėk, – sušnypštė banditas, – kitaip nušausiu.

2 SKYRIUS

Aš aiktelėjau.

– Tylėk!

– Aha, gerai.

– Sakyta, užsičiaupk!

– Sutinku! Prašau, elkitės su manimi kaip tinkamas, tik nežudykite, namuose vaikai laukia. Pati galiu iškart nusirengti, čia pat...

– Kuriems velniams tu man reikalinga, kvaiša!

Pajutau, kad kojos darosi lyg vatinės. Jis nepanėšėjo į seksualinių rūpesčių kamuojamą tipą, taip užsigeidusį moters, kad nesusivaldęs puolė mane. Tai žudikas maniakas... Beje, gal reikalai dar nėra tokie blogi? Gal susidūriau su paprasčiausiu plėšiku ar narkomanu, kuris kenčia negaudamas dar vienos dozės?

– Klausykite, – bandžiau prakalbinti pistoleto savininką, pasiryžusį man peršauti galvą, – neverta gadinti kulku. Pati jums atiduosiu, ką turiu, tiesa, nieko labai vertinga. Piniginė-

je vien smulkmė, bet galiu iš ausų išsisėgti auksinius auskarus ir nusisėgti grandinėle. Kam dėl dviejų menkaverčių papuošalų žudyti žmogų? Paleiskite mane, jūsų veido nemačiau, į miliciją neisiu ir apskritai niekam nepasakosiu, kaip netekau papuošalų... Nustokite man į smilkinį baksnoti ginklu, dar netyčia išsausite!

– Kretine, gana pliuropi! – sušvokštė niekšas.

Dabar man pasidarė išties baisu. Jei vaikas nesiruošia prievartauti moters ar atimti nelabai brangius, bet vis dėlto auksinius papuošalus, vadinasi, susidūriau ne su seksualinių rūpesčių kamuojamu tipu, ne plėšiku, o tikru psichu, kurio vienintelis gyvenimo džiaugsmas – žudyti žmones.

Galvoje sukosi minčių viesulas. Ne taip seniai, kai mano ištikimi žiguliukai eilinį kartą sugedo, važiauvau metro, ir bijodama mirti iš nuobodulio, kioskelyje nusipirkau ploną knygele, kuri vadinosi „Elgesys ekstremaliose situacijose“. Mūsų neramiais laikais ši knyga labai naudinga. Ją perskaičiusi, labai stebėjau autorius dosniai žarstomais patarimais. Na, tarkime: „Jei jūs važiuojate metro vagone, kurioje nugriaudėjo sprogimas, nedelsdamas lėkite į tunelį ir bėkite kaip galima toliau!“

Naudingas patarimas, bet, regis, knygos autorius nežino, kad yra „trečiasis bėgis“. Užlipsi ant bėgio, ir tave nutrenks srovė, reikia palaukti, kol atjungs elektros srovė! Arba: „Jei daugiaaukštyje įsiplieskė gaisras, šokite pro langą žemyn“.

Beje, gal ir teisingas patarimas. Tikriausiai mirtis atsitrenkus į žemę yra mažiau skausminga, nei žūtis liepsnose. O susidūrus su maniaku, leidinyje buvo siūloma: „Iš visų jėgų spirkite prievartautojui į tarpkojį, o kai šis iš skausmo susigūš, beskite pirštais į akis“. Man kažkodėl atrodo, kad taip elgtis jokiū būdu negalima. Įkaušęs vyras greičiausiai nesusigūš, o dar labiau įširs. Mano nuomone, geriau mėginti su juo susitarti.

– ... drauge, – drebančiu balsu tariau, – tai yra pone! Nejaugi...

– Klausyk, debile, – pragydo nematomas piktadarys ir stipriau suspaudė man kaklą, – ar tu Jevlampija Romanova?

– Taip, – sušvokščiau, – negi mes pažįstami? Labai malonu, džiaugiuosi, kad susitikome, tik niekaip neprisimenu jūsų vardo.

Žudikas dar stipriau spustelėjo gerklę:

– Užsičiaupk, nenaudėle, ir klausykis! Ar tau brangi tavo šeima?

– M... m... m, – mykiau.

– Taip ar ne?

– T-taip!

– Na, ir gerai! – beveik linksmai sušuko niekšas. – Vadinasi, susitarsime. Privalai rasti Kuročkoriabskio žudiką, bet to, kuo greičiau. Supratai?

– Ne.

– Kvaiša! Jei rasi tą, kuris nudėjo Kuročkoriabskį, visi tavo namiškiai liks gyvi. Jei ne, pradėsiu žudyti vieną po kito: Katią, Seriožą, Juliją, Kirilą, Jelizavetą, Vladimirą, Reičelę, Ramią, Mulią, Adą, Fenią, Kapą... O tave paliksiu gyvą. Galėsi kankintis, prisimindama juos ir žinodama, kad jie žuvo todėl, kad neįvykdei užduoties.

– Kas tas Kuročkoriabskis? – bandžiau nors tiek išsiaiškinti.

– Pati jo ieškok! Nerasi – kaltink save.

– O kur jo ieškoti?

– Tylėk, kale!

– Kodėl pasirinkote mane? – beviltiškai paklausiau. – Ar aš nesapnuoju?

– Nutilk! – riktelėjo vyras. – Įsikalk į galvą: ieškai Kuročkoriabskio žudiko, turi laiko iki birželio pirmosios. Jei nerasi, gali su visais atsisveikinti. Jie mirs baisioje kančiose, mes juos kaip reikiant pakankinsime, tuo gali neabejoti. Na, ar sutinki?

– Taip, – išlemau.